

„Če me ljubite, boste ohranili moje zapovedi.“

V tem članku bomo preučili predvsem 14. in 15. poglavje Janezovega evangelija. Smo na koncu Jezusovega dela. Juda je izdal Gospoda in vodi njegove sovražnike, da ga aretirajo in na koncu križajo. V teh zadnjih urah Jezus daje svoje zadnje navodila učencem. To so ključna navodila, ki jim moramo posvetiti vso pozornost.

Začnimo z Janezom 14:15. Tam je Gospod rekel:

Janez 14:15

„Ako me ljubite, ohranite moje zapovedi.“

Mnogi se razburijo, ko slišijo za zapovedi. To je posledica izkrivljenega pogleda na Božjo milost, po katerem sta milost in zapovedi nasprotji. Po tem pogledu torej, ker je odrešitev po milosti, nam ni treba izpolnjevati nobenih zapovedi ali pa so takšne zapovedi v najboljšem primeru dobre, vendar njihovo izpolnjevanje ni nujno potrebno. Po tem pogledu je potrebno »verovati«. Če »verjamemo«, vendar ne poskušamo izpolnjevati Gospodovih zapovedi, ni nobenega resnega problema. Po tem pogledu se zdi, da je vera stanje duha, nekaj, v kar verjamem, vendar ni nujno, da ravnam v skladu s tem, v kar verjamem. Bilo bi lepo, če bi ravnal v skladu s tem, vendar takšno ravnanje ni obvezno. In tu pride Gospod, da razbije vse te miselne konstrukcije. »Ali me ljubite?« »Če je tako, potem izpolnjujte moje zapovedi,« je rekel, ne da bi pustil prostor za napačno razlago.

Kar smo pravkar prebrali, odraža njegova učenja, ki jih najdemo v vseh evangelijih in ki pojasnjujejo globoki pomen izpolnjevanja Gospodovih zapovedi. Na primer, v Luku 6,46–49 beremo:

Luka 6,46–49

„Kaj pa me kličete: ‚Gospod, Gospod‘ in ne delate, kar pravim? Vsak, kdor prihaja k meni in moje besede posluša in jih spolnjuje – pokazal vam bom, komu je podoben: podoben je človeku, ki je zidal hišo in je globoko kopal in temelj postavil na skalo. In ko je prišla povodenj, se je tok uprl v tisto hišo, pa je ni mogel omajati, zakaj imela je temelj na skali. Kdor pa jih sliši in ne spolni, je podoben človeku, ki je hišo sezidal na zemljo brez temelja: voda se je uprla vanjo in takoj se je zrušila in podrtija te hiše je bila velika.“

In Matej 7:21

„Ne vsak, kdor mi pravi: ‚Gospod, Gospod,‘ pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.“

Kot Jezus jasno pove, ni dovolj, da ga imenujemo »Gospod, Gospod«. Moramo tudi storiti, kar pravi, voljo njegovega Očeta, njegove zapovedi. Če ga imenujemo Gospod, vendar nočemo izpolnjevati njegovih zapovedi, nas to ne bo pripeljalo v nebeško kraljestvo. To smo pravkar prebrali! Zato poskušati izpolnjevati Božjo voljo ni neobvezno. Ni nekaj, kar storimo, če nam je tako všeč, če pa nam ni, ni pomembno. Nasprotno, je obvezno in absolutno nujno, ker brez tega ne bomo vstopili v nebeško kraljestvo. To pomeni, da je izpolnjevanje Božje volje znak pravega učenca. Učenca, ki vzame svoj križ in mu sledi. Tistega, ki je izbral ozka vrata in ne široko cesto, ki vodi v pogubo.

Matej 7:13-14

„Vstopíte skozi ozka vrata; zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ki drži v pogubo, in mnogo jih je, ki po njej v pogubo hodijo. Kako ozka so vrata in tesna je pot, ki drži v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo!“

In Matej 16:24-25

„Takrat je Jezus rekel svojim učencem: »**Če hoče kdo priti za menoj, naj se sam sebi odpove in vzame svoj križ ter hodi za menoj!** Zakaj, kdor hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil. Kdor pa svoje življenje zavaljo mene izgubi, ga bo našel.”

Ali hočemo iti za Njim? Potem se odpovejmo sebi, vzemimo svoj križ in hodimo za Njim. Prečkajmo ozka vrata in hodimo po težki poti, edini poti, ki vodi k življenju. Široka pot, pot, ki ji sledi večina, LAHKOTNA pot, ki ne zahteva križa, kjer je vse lahko in kjer lahko živimo kot svet brez kesanja, vodi v pogubo. Samo težka pot vodi k življenju.

Vrnimo se k evangeliju po Janezu in k temu, kar je Gospod rekel svojim učencem tisto zadnjo noč:

Janez 14:21

„**Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta me ljubi; a kdor ljubi mene, ga bo ljubil moj Oče in ga bom ljubil jaz in se mu razodel.**”

Jezusa ljubimo, ko izpolnjujemo njegove zapovedi. »Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta me ljubi,« je rekel. Torej sta ti dve stvari – ljubezen do Jezusa in izpolnjevanje njegovih zapovedi – neločljivo povezani. Ljubimo ga, če izpolnjujemo njegove zapovedi. In izpolnjujemo njegove zapovedi, ker ga ljubimo. Sicer ga ne ljubimo resnično. To je dejansko povedal v verzih 23 in 24:

Janez 14:23-24

„Jezus mu je odgovoril: »Ako me kdo ljubi, bo spolnjeval mojo besedo; in moj Oče ga bo ljubil in prišla bova k njemu in prebivala pri njem. **Kdor me pa ne ljubi, ne spolnjuje mojih besed.** In besede, ki jih slišite, niso moje, ampak Očeta, ki me je poslal.”

Ni pomembno, kaj govorimo, ampak kaj delamo. Če rečemo, da ljubimo Gospoda, vendar ne delamo, kar pravi, to ni znak iskrene »ljubezni«, ampak le »ljubezen« v

besedah. Resnično prizadevanje za izpolnjevanje njegovih zapovedi, tudi z neuspehi, je tisto, kar resnično pokaže, ali ga ljubimo ali ne. In kakšna je obljuba za nas, dragi bratje in sestre, če se trudimo izpolnjevati njegove besede? Jezus nas bo ljubil in se nam razodel! In njegov Oče nas bo ljubil! On in Oče bosta prišla k nam in si v nas ustvarila dom! Ali si tega ne želimo? Ali si ne želimo postati dom Očeta in Sina? Ali si ne želimo, da se nam Jezus razodene? Jaz si to zelo želim! In verjamem, da si tudi vi! Toda moramo nekaj storiti za to. **Moramo izpolnjevati njegove zapovedi.** Moramo vzeti svoj križ in mu slediti. Ne smemo hoditi po mesu, ne smemo hoditi po široki poti sveta, ampak skozi ozka vrata. Mnogi kristjani iščejo »skrivnost« resničnega občestva z Gospodom. Mnogi pridigarji predstavljajo resnično občestvo z Gospodom kot nekaj, za kar obstaja skrivnost, da naj bi poznali ključ do njega in da moramo slediti njihovem receptu, da ga najdemo. Toda, bratje, ni nobene skrivnosti! Vse je jasno. Jezus je to povsem jasno povedal:

Janez 14:21

„Kdor ima moje zapovedi in jih spolnjuje, ta me ljubi; a kdor ljubi mene, ga bo ljubil moj Oče in ga bom ljubil jaz in se mu razodel.”

Ključ je v tem, da spoštujemo Gospodove zapovedi, Njegovo besedo. Kdor jih spoštuje, resnično ljubi Gospoda in ga bosta ljubila Oče in Sin. Oče in Sin bosta v njem našla svoj dom in Božji Sin se mu bo razodel. Tako preprosto in tako resnično je.

„Jaz sem trta, vi mladike”

Ko je Jezus to pojasnil, je nadaljeval s priliko o vinski trti:

Janez 15:1-9

„Jaz sem prava vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, katera ne rodi sadu, odstrani; in vsako, katera rodi sad, otrebi, da rodi še več sadu. Vi ste že čisti zaradi besed, ki sem vam jih govoril. **Ostanite v meni in jaz v vas.** Kakor mladika sama od

sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni. **Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete ničesar storiti. Če kdo ne ostane v meni, se vrže ven kakor mladika in usahne; in jih poberó, vržejo v ogenj in zgoré.** Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosíte, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo. V tem je povečanje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci. Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz ljubil vas; ostanite v moji ljubezni!”

Gospod v tem čudovitem odlomku nadaljuje, kar je rekel prej. On je trta, mi smo trtine in Oče je vinogradnik. Kot trtine moramo ostati v trti. » Ostanite v meni in jaz v vas « je rekel. Če ostanemo v Njem, bomo rodili obilo sadja. Če ne ostanemo v Njem in ne rodimo sadja, bomo usahnili in, kot je rekel Gospod, bomo imeli enak konec kot suhe veje: bodo pobrane in vržene v ogenj. Tako ponovno vidimo, da ostajanje v trti, resnično ljubezen do Jezusa in sledenje Njemu z izpolnjevanjem Njegovih zapovedi ni ničesar neobvezno, niti ni nekaj, kar je zagotovljeno za vse vernike. Nasprotno, je vsakodnevna odločitev, tako kot je vsakodnevna odločitev, ali bomo storili ali ne storili tisto, kar nam Gospod zapoveduje.

Na tej točki mi pride na misel prilika o sejalcu: v njej je seme Božje besede vzkliklo v treh od štirih vrst srca, na katerega je padlo. Vendar je rodilo sadje le v eni vrsti srca. V drugih dveh je ostalo brez sadja. Tukaj so te tri kategorije:

Luka 8:13-15

„Tisti, ki so na skali, so tisti, ki z veseljem sprejmejo besedo, kadar jo slišijo – pa nimajo korenine: nekaj časa verujejo, ob času skušnjave pa odpadejo. Seme pa, ki je padlo med trnje, so tisti, ki slišijo, pa gredó ter se v skrbah in bogastvu in nasladnostih življenja zaduše in ne obrodé sadu. Ono pa, ki je v dobri zemlji, so tisti, ki besedo slišijo in ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter v potrpljenju obrodé sad. ”

Prvi dve kategoriji sta slišali besedo, verjeli vanjo, vendar je niso ohranili. Prva od teh dveh kategorij, »verjamejo za nekaj časa in v času skušnjave odpadajo«. Druga, »ko so slišali, odidejo in se zadušijo s skrbmi, bogastvom in užitki življenja in ne obrodijo sadu«. Le tretja kategorija je obrodila sad. Drugi dve, na žalost, ne. Verjetno so začeli svetlo, z veseljem. A na koncu so druge stvari ali preganjanje povzročile, da so spremenili svoje mnenje. Da, nekoč so verjeli. Beseda izrecno pravi o prvi od teh dveh kategorij, da verjamejo za nekaj časa. Bili so zvesti, a le za nekaj časa. Ni dovolj, bratje, da smo zvesti le za nekaj časa. Hočemo biti zvesti ZA VEDNO, do zadnjega diha. Ni dovolj, da smo neplodni »verniki«, ki služimo sami sebi. Ki kličejo Jezusa Gospod, Gospod, a nočejo storiti, kar pravi. Namesto tega želimo biti plodni, da bi zagotovo izpolnili Očetovo voljo in služili Jezusu s tem, da izpolnjujemo njegove zapovedi, dan za dnem, do konca.

A nadaljujmo v Janezu 15:

Janez 15:10-14

„Ako boste izpolnjevali moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem tudi jaz izpolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi ljubezni. To sem vam rekel, da bo moje veselje v vas in da se vaše veselje dopolni. **To je moja zapoved, da se med seboj ljubite, kakor sem vas jaz ljubil.** Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo za svoje prijatelje dá svoje življenje. **Vi ste moji prijatelji, ako izvršujete, kar vam jaz zapovedujem.**”

V tem zadnjem pogovoru s svojimi učenci, nekaj ur ali minut pred svojim aretacijo, Gospod večkrat poudarja, kako pomembno je, da izpolnjujemo njegove zapovedi. Mi smo njegovi prijatelji, če delamo, kar nam zapoveduje. Mi smo v trti, če ostajamo v Njem, če skrbimo za svoje srce in ga ohranjamo dobro, da bo seme Besede obrodilo obilo sadja, kakor Gospod želi za nas. Kdor sliši besedi »sadje« in »zapoved« in se počuti nelagodno, ker naj bi mi ničesar ne delali, saj je Gospod vse storil za nas, naj še enkrat premisli. Gospod se namreč ne počuti neudobno, ko tako govori, ampak to ponavlja vedno znova, da bi bilo povsem jasno, kaj želi od nas, in da je to obvezno in ne nekaj, kar je lepo, če to

storimo, če pa tega ne storimo, ni nič hudega. To je tako pomembno, da kdor koli, ki noče izpolnjevati njegovih zapovedi in ostane na trti, če se ne pokesa, ga nikoli ne bo spoznal, bo odrezan od trte in ne bo vstopil v nebeško kraljestvo. To nikakor ne pomeni, da ne bomo padli ali grešili! Pomeni pa, da si kljub našim neuspehom in padcem prizadevamo izpolnjevati Božjo besedo. Tekmujemo v veri in čeprav lahko padamo, celo vsak dan, se dvignemo in nadaljujemo, gledajoč na Gospoda Jezusa:

Hebrejci 12:1-2

„... odložimo vso težo in zapeljivi greh, vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka, in glejmo na voditelja in dopolnitelja vere, na Jezusa. Ta je namesto veselja, ki ga je čakalo, s preziranjem sramote pretrpel križ in sédel na desnico božjega prestola.”

Ljubezen: glavna zapoved

Ko govorimo o Gospodovih zapovedih, je ena, ki jih vse zajema, zapoved, da se ljubimo med seboj. Kot beremo v 12. verzu:

Janez 15:12

„Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da kdo za svoje prijatelje dá svoje življenje.”

Da se ne bi zavajali, tu ni mišljena poceni ljubezen, ljubezen samo v besedah. Gre za ljubezen v dejanjih. Kakor je Janez zapisal v svojem prvem pismu:

1 Janez 3:18

„Otročiči moji, **ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.**”

In kaj to pomeni, je pojasnil nekaj verzov prej:

1 Janez 3:14-18

„Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo; **kdor ne ljubi, ostane v smrti.** Vsak, kdor brata sovraži, je ubijalec, in veste, da noben ubijalec nima v sebi večnega življenja. Na tem smo ljubezen spoznali, da je on dal življenje za nas; tudi mi smo dolžni za brate dati življenje. Kdor ima premoženje sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem? Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.”

Če vi ali jaz ne ljubimo svojega brata ali sestre, potem ne prebivamo v trti, ampak v smrti! Če vi in jaz sovražimo svojega brata, potem smo morilci! In če se ne pokesamo, se ne slepimo: podedovali bomo tisto, v čemer prebivamo, namreč smrt. Poleg tega pravimo, da ljubimo Gospoda, vendar je naš brat poleg nas v stiski, mi pa se odločimo, da bomo pogledali stran? Ne slepimo se: Božja ljubezen ne prebiva v nas in mi ne prebivamo v Njem, v trti! Pristnost naše vere dokazujejo naša dejanja. Slediti Gospodu ne pomeni govoriti prave stvari – ljubiti samo z besedami –, ampak tudi delati prave stvari, ljubiti z dejanji in v resnici. Zelo jasen dokaz za to nam daje Gospod v Mateju 25,34–46:

Matej 25,34–46

„Tedaj poreče kralj tistim, ki bodo na njegovi desnici: ‚Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta! **Zakaj lačen sem bil in ste mi dali jesti; žejen sem bil in ste mi dali piti; popoten sem bil in ste me sprejeli; nag sem bil in ste me oblekli; bolan sem bil in ste me obiskali; v ječi sem bil in ste prišli k meni.**‘ Tedaj mu bodo pravični odgovorili: ‚Gospod, kdaj smo te videli lačnega in smo te nasitili ali žejnega in smo ti dali piti? Kdaj smo te videli popotnega in smo te sprejeli ali nagega in te oblekli? Ali kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo k tebi prišli?‘ In kralj jim bo odgovoril: ‚Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.‘ Takrat poreče tudi tistim, ki bodo na levici: ‚Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom. **Zakaj**

lačen sem bil in mi niste dali jesti; žejen sem bil in mi niste dali piti; popoten sem bil in me niste sprejeli; nag sem bil in me niste oblekli; bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.‘ Tedaj mu bodo odgovorili tudi ti: ‚Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali popotnega ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?‘ **Tedaj jim bo odgovoril: ‚Resnično, povem vam: Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili.**‘ In ti pojdejo v večno trpljenje, pravični pa v večno življenje.”

In kot je rekel Jakob:

Jakob 1:22-27

„Bodite pa izpolnjevalci besede in ne le poslušalci, ki bi sami sebe varali. Zakaj če je kdo poslušalec besede, pa ne vršitelj, je podoben človeku, ki svoj lastni obraz ogleduje v zrcalu; pogleda se namreč, pa gre in takoj pozabi, kakšen je bil. Kdor pa dobro pogleda v popolno postavo svobode in vztraja ter ne postane pozabljen poslušalec, ampak vršitelj dela, ta bo po svojem delu blažen. Če kdo misli, da je pobožen, pa ne brzda svojega jezika, ampak vara svoje srce, je njegova pobožnost prazna. **Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: obiskovati sirote in vdove v njih stiski in se ohraniti neomadeževanega od sveta.**”

Zaključek

Za zaključek, dragi bratje in sestre: vsak dan si moramo prizadevati, da spoštujemo Gospodove zapovedi. Ljubezen drug do drugega – ne z besedami, ampak z dejanji – je glavna zapoved. In če se ljubimo drug drugega, si bomo odpuščali, ne bomo hrepeneli po slabih stvareh, ne bomo govorili slabo drug o drugem, ne bomo zavidali drug drugemu. Spomnimo se opredelitve ljubezni, ki nam jo je dal apostol Pavel v 1 Korinčanom 13:

1 Korinčanom 13:4-7

„ Ljubezen je potrpežljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša.”

Takrat bomo pravi učenci našega Gospoda. Takrat bo Kristus prišel in se nam razodel. Takrat bosta Oče in Sin prišla in se naselila v nas. Takrat bomo prijatelji Jezusa. Takrat bomo govorili, on pa nas bo poslušal! In nikar ne mislimo, da so njegove zapovedi težke. Ne! So lahke, ker nam pomaga pri njihovem izpolnjevanju:

Matej 11,28–30

„Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil. Vzemite moj jarem nase in učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen, in našli boste mir svojim dušam. **Zakaj moj jarem je prijeten in moje breme je lahko.**”

Zato si prizadevajmo izpolnjevati Njegovo voljo. Prizadevajmo si ostati v trti in v prisotnosti Gospoda, prisotnosti, ki je dana le tistim, ki ostanejo v Njem. In to počnimo do konca, dan za dnem.